

Vršovice 14.5.2006

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil pře očima pronárodů svoji spravedlnost. Ž 98,1a.2b

Píseň: Ž98 Zpívejte Pánu nové písně

Modlitba: Pane Bože, chceme Ti dnes poděkovat, že nás zveš ke svému stolu. Děkujeme Ti, že nás tak znovu ujišťuješ o svém odpuštění, o své lásce k nám, o své lásce ke každému člověku. Děkujeme, že nám na našich vlastních životech dosvědčuješ, že tato Tvá cesta lásky má budoucnost v tomto světě. Děkujeme, že dnes znovu smíme přijímat zázrak Tvé milosti v Ježíši Kristu, že se dnes znovu smíme radovat ze vzkříšení.

Prosíme, proměňuj naše srdce, abychom se ve své radosti z Tvé milosti nezastavili u sebe, ale přáli ji také lidem kolem nás. Uč nás jít po cestě, kterou před námi otevíráš, po cestě služby Tobě a svým bližním. Prosíme tak za celou Tvou církev, aby ukazovala k Tobě a nabízela naději tam, kde v tomto světě už mizí.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S267 Proč jen mlčíš, Pane

Požehnání:

Čtení: J 14,1-15

Píseň: 672 Dej nám moudrost, odvahu

Text: 1K 12,31b-13,13

Haleluja. Hospodinova pravice se vyvýšila, Hospodinova pravice koná mocné činy! Haleluja. Ž 118,6

Na tuto neděli připadá Ježíšova řeč na rozloučenou. Je to zajímavé, jak se toto téma v Bibli stále točí. Pán Bůh, který je daleko, Ježíš, který odchází. A je velice jasné, že v tuto chvíli člověk potřebuje potěšit a

povzbudit. Janovská církev, která četla tato slova, moc dobře věděla, že to ale vůbec nebylo zbytečné povzbuzení. „Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ Jako bychom zůstali dětmi, které se loučí s rodiči při odjezdu na školku v přírodě a maminka už při odjezdu dává paní učitelce pohled s pozdravem pro své dítě. Aby ho dostalo do ruky ve chvíli, kdy bude večer samo, před sebou první noc bez rodičů a v hlavě nejistotu a zmatek. Hodně mi v tuto chvíli Janovo evangelium připomíná takový povzbuzující pohled. „Neboj se, čekáme na tebe doma, nikam neodejdeme. Čeká na tebe pokoj a postýlka. A budeme tě čekat u autobusu. Tak se neboj a pěkně si tu školku v přírodě užij.“ Ta nutná informace, aby dítě vědělo, kde rodiče jsou, aby si je mohlo pěkně představit doma, ve známém prostředí. „Jdu k Otce - vy víte, kam jdu.“

No - rádi bychom řekli, že víme, rádi bychom se uklidnili a začali žít - užívat si daru života. Ale zatím se smutně přidáváme k Tomášovi - „Pane, ale my to nevíme. Jak bychom to mohli vědět?“ A hned bychom mohli dodat spolu s Filipem: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme.“ „Pak už půjdeme spokojeně spát a nebude nám smutno, skutečně. Ztracené, bezradné děti, které nevědí, kudy kam, když je najednou rodičovská láska konfrontována s hrůzou nahánějící vzdáleností. Děti, kterým se najednou vzdaluje domov. A tak se ložnicí nese společný tlumený pláč těch, jejichž domov je nejistý i těch, kteří se skutečně mohou těšit domů. Všem nahání strach, že neznají cestu domů, že není v jejich moci přiblížit si ty, které mají rádi a jejichž lásku potřebují.

Nemůžeme tento obraz přetížit, nemůžeme chtít po předškolácích, aby utěšovali své kamarády. Ale my jsme v realitě janovského příběhu a Ježíš tu jednoznačně chce po učednících, po církvi, po nás, abychom si uvědomili naději, kterou nám on nabízí a podle toho také žili. A byli tak nadějí a povzbuzením. Slyšíme jasná, zjevovatelská slova: Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Otec není daleko, nabízí vám cestu, jak se k němu dostat. Nabídl cestu, po které přišel On k vám. Jen tuto cestu přijmout a vydat se po ní.

To jsme potřebovali vědět. Máme tu tedy před sebou prostředek i cíl. Chceme se po této cestě vydat. Chceme jít k cíli, kterým je pravda a život. Nechceme bloudit a tápat. To mají společné posluchači a čtenáři tohoto textu všech dob a konfesí a národů. Dobře chápeme důležitost toho, co je nám tu nabízeno. A tak čteme a zkoumáme, co kdy Ježíš řekl, co kdy udělal, abychom ho lépe pochopili, abychom chápali Jeho pohled a

rozhodnutí a mohli jej následovat po té jediné pravé cestě. Úzkostlivě se držíme jednoznačného směru, abychom náhodou neodbočili. A tak jdeme opatrně, krok za krokem, po cestě, která se nám nabízí. Oči upřené pod nohy, abychom snad neudělali chybný krok, z kostky na kostku jednotlivých příkazů a zákazů. Zvláštní pohled na úzkostlivou církev, jejíž hlavním úkolem se zdá hlídat sebe i druhé.

Při čtení tohoto Janova oddílu se mi honil hlavou text: "Ukážu vám mnohem vzácnější cestu." Toto Pavlovo slovo zaznívá po dvou kapitolách, které mají v ekumenickém překladu nadpisek "Napomenutí a naučení na základě zpráv z obce". A najednou se tu objeví slovo: "Ukážu vám mnohem vzácnější cestu." Do naší úzkosti, abychom tu správnou cestu neztratili. Abychom byli dobrými lidmi, dobrými křesťany, dobrými svědky. "Ukážu vám mnohem vzácnější cestu". Jakoby apoštol Pavel upozorňoval - "ano, mohu vám dát mnoho informací, mnoho instrukcí, jak žít nebo jak nežít, ale to není cesta. Nyní vám ukážu cestu. Buďte lidmi, buďte Božími lidmi." A následuje chvála lásky. "Miluj - a dělej co chceš", napsal kdysi svatý Augustin. Nestačí znát dlažební kostky cesty, po které chcete jít. Musíme znát cestu.

Váhal jsem, jestli jsem sem toto Pavlovo slovo nevpašoval poněkud svévolně. Ale pak jsem si janovský text prohlížel blíž, jen trochu jsem couvl k předchozímu oddílu a narazil jsem na Ježíšova slova: "Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým."

"Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!" Není třeba se bát. Ta zoufalá snaha po zvládnutí cesty, po poznání každého jejího kamene, abychom se náhodou neztratili, je vlastně způsobena špatným nasloucháním, překotnou četbou textu. Ježíš neříká pouze - "Já jsem ta cesta, tak po ní jděte, jinak zabloudíte". Ještě dřív přichází ujištění "Odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já."

Nemusíme se tedy bát chybných kroků. Nemusíme se strachovat, jestli jsme dost dobří. Ježíš nemluví o kontrole, nemluví o závěrečných zkouškách - mluví pouze o cestě, na které platí výzva "milujte se navzájem". To je něco, co jako děti Božího království dlužíme tomuto světu. Těm, kteří se cítí ztraceni a bojí se, že cesta domů už neexistuje. Že už snad neexistuje ani domov. My smíme svědčit o tom, že domov i cesta domů existují. Že domov připravil a tou cestou je Ježíš.

Není to ale příliš laciné? Ty důvody, které vedou k pocitu opuštěnosti, ke skutečné opuštěnosti, k zoufalství - tady nejde pouze o osobní nevyrovnanost. Je to skutečný život, který zakrývá domov i cestu domů. Co s tím? Skutečně na to stačí láska, kterou dostáváme a máme ji předávat? Není možné se této otázce vyhnout a není možné odpovědět jinak než s osobním nasazením. Evangelista Jan a apoštol Pavel tak učinili. Ovšem, je to náročná zvěst. Nepopírá úzkost těch, kteří ztratili domov a cestu k němu. Vzali ji zcela vážně v celé její tíze - a takto obtíženi nabídli sílu lásky. Svědectvím celého svého života předali Ježíšovo zaslíbení, že Boží láska přemohla a přemáhá moc světa. A my za to jen můžeme děkovat a pokusit se tutéž službu nabídnout dalším.

Svědčit o tom, že bez lásky, bez Ježíšova svědectví lásky, tento svět zabloudí. Můžeme se zcela ztratit v bludišti vzájemné nenávisti nebo moralistického sebezdokonalování, v bludišti vlastního růstu, kde si navzájem přestaneme být blízkými, milujícími lidmi. Bez lásky, bez Ježíšova svědectví lásky se uzavřeme do sobectví. Bez skutečné lásky rezignujeme na plné lidské, dospělé vztahy, které se nebojí žít plný život se všemi jeho riziky.

Ale my o této lásce víme, víme, že je darem, víme od koho ji dostáváme. A víme, že tento dárce nás nikdy neopustí. Svou láskou nás táhne do života a nabízí nám i dnes posilu na další cestu. Na cestu domů, tam, kde nám náš Pán již připravil místo. Amen.

Píseň: S364 Nové přikázání

Vyznání vin: Pane Bože, vyznáváme před Tebou svoji nedověru. Vyznáváme, že z nedostatku důvěry v Tvoji cestu v Ježíši Kristu, z nedostatku jistoty, že on je vskutku Spasitel, který přemohl moc tohoto světa, se necháváme ovládat strachem sami o sebe a ubližujeme tak lidem kolem sebe. Vyznáváme před Tebou, Pane, svůj hřích. Potvrďme, sestry sestry a bratři, své vyznání hlasitým: Vyznáváme.

A přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost kterou jsi Ty přinesl. Ty, který jsi za nás zemřel a pro nás jsi živ. Věříme v moc Tvé smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechny hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Viděl jsem cesty svého lidu; vyléčím jej však a povedu, vrátím potěšení jemu a těm, kdo s ním truchlíš.

Izajáš 57:18

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: S456 Před Tebou, Pane, temno ztrácí

Modlitba:

Je dobře, Bože,
že Ti smíme společně děkovat;
a že všechno, co žije,
chválí Tvou dobrotu.
Vždyť Ty jsi Otec všech lidí;
stvořil jsi nás,
abychom žili jeden pro druhého:
láska mezi mužem a ženou je Tvým darem,
Tobě vděčíme za starost rodičů i náklonnost dětí,
od Tebe pochází touha každého lidského srdce
milovat a být dobrý.

Děkujeme Ti, Bože, za všechny,
kteří nám pomáhají a těší nás,
kteří s námi zůstávají v hodinách nouze a osamění,
kteří nám ukazují cestu životem,
a kteří nám odpouštějí, když jsme se dostali na scestí.
Děkujeme Ti také za všechno dobré, co můžeme dělat,
za Tví povolání být Tvými spolupracovníky
v utváření světa,
za naši práci a za štěstí, které můžeme dávat druhým.
pane, náš Bože,

děkujeme Ti za nejlepšího člověka,
 který kdy žil na naší zemi:
 za Ježíše Krista, Tvého Syna.
 On nás předešel v životě a ve smrti.
 Učil nás, co je dobro, poslušnost a věrnost
 a co znamená milovat.

Společně s ním a s jeho církví v celém světě
 Ti děkujeme,
 chválíme Tvou dobrotu a zpíváme k Tvé slávě:
 Svátý, svátý, svátý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé
 slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
 zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
 noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
 Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
 památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
 smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku.
 Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
 Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami
 pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech
 generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání
 víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v
 Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha
 svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl
 ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z
 mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího,
 odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev
 obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a
 život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
460

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění: Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

Jan 14:23

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo."

Zjevení Janovo 21:3-4

Můj příbytek bude nad nimi a já jim budu Bohem a oni budou mým lidem.
Ezechiel 37:27

Píseň: 635 Tvá, Pane, láska

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem. 19 V tomto poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce, 20 ať nás srdce obviňuje z čehokoliv; neboť Bůh je větší než naše srdce a zná všecko! A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal.

1J 3,18-20.23

Požehnání: Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen.

Píseň: 168 Zpívejte, čest vzdejte